

Hvězda a Obři

Kdysi dávno, v jednom dalekém království, žila jedna princezna. Komnata, ve které žila, byla celá osázená zlatem. Na stěnách byly drahé kameny nejrůznějších barev a celý prostor byl zaplněn vůní akáciového dřeva. Strop byl poset diamanty a malými mořskými perličkami.

Podlaha byla prorostlá kopretinami a kolem postele, do které princezna ulehávala, rozkvétaly exotické květy. Princezna měla jeden zvyk. Pokaždé, když se setmělo a celé království spalo, vstala a sedla si k obrovskému oknu, ze kterého měla výhled na celou oblohu. Každá noc byla stejná: princezna sledovala nebesky zářící výjev na jinak temné obloze. Počítala hvězdy a pamatovala si jejich umístění. Všechny hvězdy byly nádherné, ale přece jen jedna byla tak jiná, něčím zvláštní, něčím jedinečná, výjimečná, prostě jiná, a přesto ne.

Tato noc se však musela změnit, něco rozhodlo o tom, že hvězdy tuto noc přestanou zářit. Něco rozhodlo o tom, že obloha povy-

práví jiný příběh. Princezna seděla, upřeně pozorovala noční nebe, a to nebe se jí otevřelo. Temnota zesílila, ale ona nahlédla dovnitř. A tak se jí odkryla samotná hvězdná scenérie a dala se do vyprávění.

Na nebi se objevili tři obři. Jejich ohyždná a znetvořená těla se až nebezpečně přesně přibližovala k té jediné hvězdě, která nebyla jiná, a přesto byla. Jeden obr měl děsivě hrůzné pařáty, které připomínaly seschlé pahýly mrtvého stromu. Další měl rozřezanou tlamu a v ní snad sto hororově vyhlížejících, odpor-
ných tesáků. Ten poslední měl zase na hlavě dva obrovské rohy a tři oči. Jak procházeli oblohou, hvězdy pomalu slábly a přestávaly zářit. Ohavná, obludná temnota plula krásným nevinným nebem. Obři se dostali až k té jedné hvězdě a celou ji začali trhat a žrát svými obrovskými tesáky.

Hvězda se nemohla bránit, a tak se nechala dál trhat, požírat a zohyžďovat třemi monstry, která toužila ukojit své démonické a zvrácené choutky na nebohé hvězdě.

Poté, co ji obři roztrhali, se celé nebe zbarvilo do ohnivě rudé barvy a všechny hvězdy přestaly tu noc zářit. Obloha najednou celá zhasla a nezůstalo už nic, jen temnota. Titáni zmizeli a hvězda se ztratila.

Tu noc se mělo všechno změnit, něco o tom rozhodlo. Tu noc započal můj příběh o hledání ztracené hvězdy.

Tapeta v mé komnatě

Když se podíváte před sebe, co vidíte? Zkoušeli jste to někdy? Podívali jste se někdy pořádně? Víte, co vidím já? Tapetu. Nudnou starou tapetu. Když se na ni zadívám, vidím, že je tam ta stejná rýha. Je pořád stejně omšelá, je fialovo-hnědá. Je tam i stůl a na něm stojí lampa s mávajícím kocourem. Nad lampou visí obrázek malého koníka. Když se podívám níž, vidím roh postele a vidím svou přikrývku. Moje přikrývka je zelená, má motiv stromů. Tento motiv mám ráda. Když se podívám ještě níž, vidím toho stejného pavouka, ještě neutekl, je tu se mnou. Občas se projde po té nevhledné tapetě, jejíž barvy k sobě neladí. Někdy si tak říkám, jestli si to ten pavouk uvědomuje. Chodí si po tapetě, jen tak, pořád dokola.

Když se podíváte před sebe, co vidíte? Co přesně vidíte? Říká se, že člověk se průměrně dožívá sedmdesáti let. Jeden rok má dvanáct měsíců. Jeden měsíc má zhruba třicet dnů. Ten jeden jediný den má dvacet čtyři hodin. Jedna hodina má šedesát minut.

Ta jedna jediná minuta má šedesát vteřin. Mohla bych pokračovat dál, ale vezmeme-li v potaz správnost mých počtů, tak to znamená, že pokud se dožiji průměrného věku člověka, tak mě čeká ještě padesát devět let, to je sedm set osm měsíců, nebo přibližně dvacet jedna tisíc pět set čtyřicet dnů, pět set šestnáct tisíc devět set šedesát hodin, přibližně třicet jedna milionů sedmnáct tisíc šest set minut, nebo jedna miliarda osm set šedesát jedna milionů padesát šest tisíc vteřin zírání na nudnou starou tapetu, jejíž barvy k sobě neladí.

Matematika je stejně zajímavá věda, když tak nad tím přemýšlím. Už jen ta její definice: „Věda, zabývající se z formálního hlediska kvantitou, strukturou, prostorem a změnou.“

Znamená to, že všechna čísla jsou dynamická, prostupující jednotlivými strukturami a dotýkající se všech prostorů kolem hmotného bytí. Je to tak zvláštní, jako by ta čísla rozehrávala nejdramatičtější vzorec, který odpočítává čas vyměřený lidským bytostem na zemi.

I když mám matematiku ráda, nikdy jsem si nevšimla, že je to tak fascinující věda. Pamatuji si ten den, jako by to byl záblesk v mlze. Dívala jsem se na oblohu. Hvězdy zářily tak silně! Pak se ale na nebi objevili tři zrudní obři. Mou milovanou hvězdu roztrhali a nebe se pokrylo rudou barvou, pak zhaslo a byla tma. Poté hrála píseň. Na nebi byl muzikant. Jen tak tam stál a hrál na housle, tu melodii jsem už kdysi slyšela, ale nemůžu si ji zařadit. Byla to zvláštní píseň, podaná velmi neohrabaným způsobem. Nevím, jestli byla veselá nebo smutná. Ten muzikant měl na hlavě cylinder a měl strašně vtipné boty, byly celé červené a špinavé. Hrál pořád tu stejnou melodii. Ještě pořád ji slyším, tum, tum,

tum. Vedle mě někdo plakal. Byla jsem v šeru, jen já a ta píseň. Všechno to zůstává v mlhavé vzpomínce.

Pak se má komnata ponořila do věčné tmy. Květiny postupně uvadly a stěny zevšedněly. Ze stropu padala omítka a mé tělo se už nepohnulo, zůstalo statické.

Tak tu teď ležím a přemítám o věcech vzdálených, o věcech, které se skrývají za tou tapetou. Tapetou, která někde začíná a někde končí. Tapetou, která vypráví můj příběh.

Něco je teď přesto jinak. Odkrývám svou zelenou pokrývku s motivem stromů a konečky mých prstů na nohou se dotýkají studené podlahy. Teď už pevně stojím na nohou a jde se mi tak lehounce, jako lístečku, který se pohupuje ve slabém letním vánku. Ruce pokládám na tapetu a cítím její strukturu. Tapeta ke mně tichounce hovoří, šeptá mi líbezné tóny, ale zároveň je tak neměnná! Dovolí mi dotýkat se jí. Vstupuji do tapety a vnímám vůni starého dřeva i zaschlé barvy. Tapeta mě zve dál, pobízí mě, ať pokračuji. Mé tělo jde skrze tapetu a nasává její jemnost. Ohlédnu se zpět a je to tak zvláštní... vidím svou komnatu z úplně jiné perspektivy. Najednou je mi tak vzdálená!

Opouštím prostor své komnaty a jdu dál, skrze tapetu, která naráz poskytuje tolik k přemýšlení. Mé nesou skrze tento a zanechávají zatečné stopy.

zajímavých podnětů kroky se tichounce posvátný prostor v něm mé nesma-

Kluk z majáku

Náhle vstupuji do krásné temné noci, kdesi v dáli šumí moře a vánek je tak teplý, že mě hladí po celém těle. Mé šaty se dotýkají levandulového pole a bosé nohy kráčí po malinkatých kamíncích. Je to tak příjemný pocit! Levandule voní a vzduch je něčím nasládlý. V dáli slyším racky. Noc je pozoruhodná. Nabízí mi kouzelný prostor, kde mohu jen tak být. Na chvíli se ztrácím sama v sobě a zapomínám na svou ztracenou hvězdu. Je to uklidňující pocit, jako by mnou proudilo samotné nostalgické nebe.

Konečně vidím moře. Je dokonale krásné. Sedám si na měkký a teplý písek. Je tak heboučkový, jako samet. Nechávám písek, aby mi protékal mezi prsty a vytvářel nádherné písčité korálky. Jsem tu jen já, moře, ten úchvatný písek a kdesi v dáli racci. Kéž tato noc nikdy neskončí, kéž mi dovolí tu zůstat a už neprocitnout do světa, ze kterého jsem vyšla ven do neznáma.

Obloha je natolik klidná, že chci usnout. Moře mě pomaličku obklopuje a něžně se mě dotýká. Cítím, že mé šaty

jsou po kolena celé mokré. Nakonec mě to moře možná odnese pryč a já popluji tam v dáli s mořskými rybami. Usínám a nechávám se nést vlnami.

Moře si mě odnáší do hlubin a já padám tam, kde je život jiný. Neprobádaný, tak hluboký, tak tajemný. Vidím mořské sasanky, jak se nenápadně ohýbají pod vodou, i koníky, jak si hrají. Je to skutečně zázračná podívaná.

Nade mnou se náhle objeví světlo a jeho paprsky se derou až do samotných hlubin oceánu. Ozařují temnotu a nutí mě, abych vyplavala ven z vody. Vynořuji se nad hladinu a nadechuji se čerstvého vzduchu. Je tak teplý!

Světlo mizí kdesi v dáli a záhy se zase objevuje. Je to snad maják tam přede mnou? Ano, je to maják. Ani chvíli neváhám a plavu směrem k němu. Konečně jsem u něj.

Teď už vystupuji po dlouhých točitých schodech, které se zdají být nekonečné. Konečně našlapuji na poslední schod, když vtom slyším nějaký hlas: „Pozor, ten poslední schod je rozbitý, nešlapej na něj, nebo spadneš.“

Vcházím a hledám hlas neznámého, ale nikoho nevidím. Prohlížím si místnost a na stěnách jsou vylepeny obrázky lodí, většina z nich jsou pouhé konstrukce. Je tam dokonce i mapa, ale je natolik stará, že se z ní špatně čte. Všude jsou nějaké souřadnice, ale nevyznám se v nich. Z mého zamýšlení mě vytrhne zase ten stejný hlas: „Tady, vpředu.“

Konečně vidím, kdo na mě volá. Je to chlapec. Docela obyčejný malý chlapec. Má na sobě pyžamo se vzorem malých kosmonautů a veselý chlapecký úsměv. Jeho vlasy jsou černé jako uhlí a celé rozčepýřené.

Má ruce v bok a bedlivě mě pozoruje.

„Málem ses utopila, víš to?“ ptá se mě a moralisticky třese hlavou. „Viděl jsem tě, jak tě odnáší proud. Navíc se blíží bouře. Copak jsi tam dělala, prosím tě?“ táže se mě.

Jsem trochu zaskočená a nevím, co mu mám odpovědět. Mlčím.

„Hm. Tak nic, klidně se mnou nemluv,“ pokrčí hoch rameny a otočí se zpátky k oknu, sleduje příboj moře.

„Já, já...“ chci mu to všechno říct, ale klepu se zimou. Kluk z majáku se konečně otočí a podává mi deku. „Na, tumáš. Jsi celá promrzlá. To jsou taky hloupé nápady jít do moře, když je úplná tma a vlny jsou tak velké. Copak ani trochu nepřemýšlíš? Navíc jsem ti říkal, že se blíží bouře!“

„Na malého kluka mluvíš vyspěle,“ podotýkám.

„Hm,“ opět jen pokrčí rameny. „Věk je irelevantní, je to pouhé číslo a lidé ho přeceňují,“ odpoví mi.

„Kdo vlastně jsi?“ chci vědět.

„Já jsem přece kluk z majáku, to je snad evidentní,“ odpoví.

„Hm, evidentní,“ šeptám si pro sebe. Hlavou mi prolétne myšlenka, jak tak malý kluk může být tolik chytrý.

„A ty jsi kdo?“ ptá se on.

„Já jsem princezna,“ řeknu.

„A co tu děláš, princezno?“ ptá se mě.

„Hledám ztracenou hvězdu,“ říkám mu konečně.

„Ztracenou hvězdu?“ diví se.

„Ano. Hvězda zářila na obloze a jedné strašlivé noci zmizela,“ vysvětluji mu.

„Ale jak zmizela?“ nechápe kluk z majáku.

„Tři obři se najednou objevili na obloze a hvězdu celou znetvořili a pak ji spolykali. Byl to hrozivý temný výjev. Nebe pak už nikdy nezačalo znovu zářit, jako by se celý vesmír ponořil do děsivé nekonečné tmy.“

Kluk se na mě udiveně dívá, ale nic neříká.

„Když hvězdu nenajdu, tak všechno zhasne a nezbyde nic než tma. Proto ji musím najít a vrátit zpátky na oblohu, než bude pozdě,“ dodám.

„Ale jak to chceš udělat?“ ptá se mě kluk.

„Nevím,“ odpovídám mu smutně.

„To přece nejde jen tak, vyletět na oblohu a vrátit tam hvězdu,“ říká mi.

Chvíli mlčíme a díváme se na oceán.

„A co tu vlastně děláš ty?“ ptám se ho.

„To je snad evidentní, ne?“ říká mi.

„Hm, evidentní,“ odpovídám.

„Musím tu navádět správně lodě. Ve tmě se kdekdo ztratí. Moře je sice krásné, ale v bouři nelítostné. Pokud tu nebudu svítit, tak se už nikdo domů nevrátí. Třeba ty. Ty ses málem utopila, a nebyť mě, jsi už dávno mrtvá.“ Kluk to říká tak sebejistě! Mluví jako nějaká encyklopedie. Mám z něj zvláštní pocit.

„Copak ty nikdy nejdeš domů?“ divím se.

„Domů? Ty blázníku, tohle je můj domov,“ směje se na mě.

„Ty nemáš jiný domov?“ ptám se ho.

„A co je vlastně domov?“ táže se na oplátku zase on.

Na chvíli se zamyslím, ale nedokážu tomu malému chytřému chlapci odpovědět.

Pak teprve si toho všimnu, toho, co jsem neviděla v přítmí. Kluk sedí na vozíčku. Jeho nohy vypadají jako dvě tenké polámané větve. Kluk zachytí můj pohled a podezíravě si mě prohlíží.

„Ty nemůžeš chodit?“ ptám se ho konečně tichým hlasem a celá se třesu.

„Ne, nemohu,“ odvětlí. „Jednoho dne jsem se probudil a už jsem se nepostavil na nohy. Maminka pak chvíli nato umřela a můj tatínek se o mě nemohl starat, a tak mě tu nechal. Za velké

bouře odplul pryč. Proto nemohu nikdy odejít. Musím plnit svůj úkol tak, jako ty ten svůj. Hledám ztraceného tatínka a doufám, že se pro mě jednou vrátí. A tak čekám a čekám,“ říká smutně.

„Pojď se mnou,“ vybízím chlapce z majáku.

„Nemohu přece odejít,“ říká zatvrzele. „Musím čekat na tatínka. On se pro mě vrátí, vím to. Nenechá mě tu. Tatínek se pro mě vrátí,“ pokračuje.

Kluk z majáku je tak odvážný, pomyslím si. Nemohu tu však zůstat, musím hledat ztracenou hvězdu. Usměju se na něj. „Ano, máš pravdu,“ říkám mu. „A děkuji ti, že jsi mě zachránil z té vody.“

Kluk se na mě zářivě usmívá a mává mi na rozloučenou. „Běž za svou ztracenou hvězdou, milá princezno. Přeji ti, abys ji našla.“

„Ale co když se tatínek pro tebe už nevrátí?“ ptám se ho ještě.

„Co když ty nenalezneš ztracenou hvězdu?“ pozoruje mě. „Jestli se tatínek pro mě nevrátí, tak mé srdce zhasne, stejně jako zhasla tvoje hvězda. Schází ti víra, princezno.“

Kluk z majáku se na mě naposledy podívá a poté už zase sleduje širý oceán. Má pravdu? Chybí mi přece jen víra, abych hvězdu našla? Má snad ten kluk z majáku pravdu?

Tapeta se otevírá a já mám poprvé strach, kam mě zavede.

